

עשו, שהרי עשו נקרא עקב ממשעה שעקב את אחיו, ומיום שזכה לאחיהם קורא לו הכהן ברוך הוא עקב, שבתובו הוא ישופך ראש ואחת תשופנו עקב. אתה שזכה עקב עקב תשופנו בתחללה, ולבסוף הוא שימחה את ראשך מעלהך. ומהו? סמא"ל, שהוא ראש של הנחשה שפה בועלם הנה.

ועל זה בבטן עקב את אחיו, שם עליו לקוית עקב, ונintel עשו את העולם הזה בתחללה. וזה סוד הפתווב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לبني מלך מלך לבני ישראל. וזהו הסוד שאמר שלמה הפלך, (משל י) נחלה מבחלת בראשונה ואחריתה לא תברך, בסוף העולם.

ועל זה (הושע יב) בבטן עקב את אחיו ובבטן עקב את אחיו ובאונו שרה את אלהים. מי ואוננו. כי אמרו בחילא ותוקפא דיליה יאות, אבל לאו הבי. בריריו דמלחה, יעקב דיוקנא עלאה הנה, וגופא קדיישא. דלית גופא מילמא דהוה אדם הראשון, גופא דיעקב, ושופריה דאדם הראשון, ההוא שופריה ממש הנה לייעקב. ודיקנניה דיעקב. דיקננא דאדם הראשון ממש.

אדם הראשון, בשעה שבאה הנחש והתחפה על ידו, יכול לו להנחש. מה הטעם? כי לא היה כה לאדם הראשון, ועוד עכשו לא נולד מי הראשון, והוא עכשו לא נולד מי הראשון הכם שלו. ומהיו תקפו של שהיה הראשון? זה היה, שהיה אדם הראשון? וזה היה, שהיה בדיקון של אדם הראשון ממש, שבתובו (בראשית ח) ויולד ברכותו בצלמו. דהוה מהול. וכך אמתה ממנה דעשו לגבי דיעקב, כבר אתיילד תוקפא דיעקב, הדיאו יוסף. וזהו ובאונו שרה את אלהים. (עד כאן מצאי)

דהוה אחיד ידיה ברגליה, לאו הבי. אלא, ידו אחזה במאנ דההוא דהוה עקב, ומנו עשו. דהא עשו עקב אקרי, משעתא דעקב ליה לאחוי, ומימא דאתברי עלמא עקב קורי ליה קדשא בריך הוא, דכתיב, (בראשית ג) הוא ישופך ראש ואחת תשופנו עקב. אתה דאקרי עקב, תשופנו בקדמיתא. ולבסוף הוא דימחי רישך מעלהך. ומנו. סמא"ל. הדיאו רישא דחויה, דמחי בהאי עלמא. ועל דא בבטן עקב את אחיו, שיוי עלייה למחי עקב, ונטל עשו hei עלמא בקדמיתא, ודי רזא דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. ודי אהו רזא דאמר שלמה מלפआ, (משל י) נחלה מבחלת בראשונה ואחריתה לא תברך, בסוף עלמא.

ועל דא (הושע יב) בבטן עקב את אחיו ובאונו שרה את אלהים. מי ואוננו. כי אמרו בחילא ותוקפא דיליה יאות, אבל לאו הבי. בריריו דמלחה, יעקב דיוקנא עלאה הנה, וגופא קדיישא. דלית גופא מילמא דהוה אדם הראשון, גופא דיעקב, ושופריה דאדם הראשון, ההוא שופריה ממש הנה לייעקב. ודיקנניה דיעקב. דיקננא דאדם הראשון ממש.

אדם הראשון, בשעתא דאתה חוויא ואתפתה על ידו, יכול חוויא ליה. מי טעם. בגין שלא הנה תוקפא לאדם הראשון, ועוד בען לא אתיילד מאן דהוה תוקפא דיליה. ומנו תוקפא דאדם הראשון. דא שת, דהוה בדיוקנא דאדם הראשון ממש, דכתיב, (בראשית ח) ויולד ברכותו בצלמו ויקרא את שמו שת. מי ברכותו בצלמו. דהוה מהול. וכך אמתה ממנה דעשו לגבי דיעקב, כבר אתיילד תוקפא דיעקב, הדיאו יוסף. וזהו ובאונו שרה את אלהים. (עד כאן מצאי)

האי קלא דאתה, דיכלא קלא דחויה לאחדא

יעקב, כבר נולד תקפו של יעקב, שהו יוסף, וזהו ובאונו שרה את אלהים. (עד כאן מצאי). הקול הנה של האשה שיכל קול הנחש להאחו בה כמו כלב בכלבה, מה הוא? אלא בא וראה

שאין בכלל קולות הנשים של העולם שיכל קול הנחש להדריך בו ולהஅחו בו ולהשפטך בו. אלא שמי נשים הן שיכל קול הנחש להஅחו בהן - אחות זו שלא שומרת טמאת נדה וימי לבונה כראוי, או שמקדימה יום אחד לטפל, ואחת זו אשר שמאחרת לבעלה את עונתה לעשות צער לבעה, פרט אם איינו מקפיד ולא משגיח על זה.

אלן הן שתי נשים. שהרי פמו שהקדימו, אך הן מתחזרות לccoli הנחש, עד שנדרק קול בקול, וכמו שמחזירות לעשות צער לבעלה (בעזרה) בעופוכ מזויה, אך מקדים קול הנחש להדק בקול אומהה האשה. ואלו הן שתי נשים אומהה האשה. ואותו קול שלחן גםו כלב בבלבה, טמאה אחר טמאה, מין אחר מינו.

ואם תאמר, מה אכפת לנו אם אוחזו קול בקהל ולא אומת? אווי שכך מתחברים בני היעלים בלי דעת. הקול הזה של האשה, בשפה ערבית ומשפטך יחד עם קול הנחש, בשעה שהרשעה ומרשעתו יוצאת מתוך (^{היאפה}) ומשוטטה בעולם, אם היא פוגשת אותם שניהם קולות, קול הנחש וקהל האשה, והאsha מתחממת בהם והם בה, ובין (שמוחקים נועשים רוח והולכים עמה), שמתחממת נעשים, עד שמשוטטה ונכנסת למעי אומהה האשה.

ויהנוך הזה שיולדת, בשבאה אומהה רשותית (יליה), פוקדת את אומהה הרוח שהוא חבור רע, קול הנחש שמכבש בשם, והוא צוחק בתינוק, עד שבאה אומהה הרשותית (יליה) כמו אשה שפוקדת בן לאשה אחרת, ומפתחת לו וצוחקת לו

בה, בכלבָא בכלבַתָא, מאן איהו. (דף קי"א ע"א) אלא תא חזי, דלית בכל קלין דנשין דעלמא, דיבלא קלא דחויא לאתדרקא בה, ולאתהחדא בה, ולאשפתפא בה. אלא תרין בנשין איינון דיבלא קלא דחויא לאתאחדא בהון, חדא. האי דלא בטירת סואבות נדotta, וימי לבונה, קדקה יאות, או דאקדימית יומא חדא לטבול. ויחדא, האי אתה דמאחרת לבעלה עונה דילה למעבד צערא לבעלה, בר

אי איהו לא חייש, ולא אשגח לדא.

אלין איינון תרין נשין, דהא כמה דאקדימו, בכוי איינון מתאחרון, לגבי קלא דנחש, עד דאדביך קלא בקהל, וכמה דמתאחרון למעבד צערא לבעלה (ס"א בעזרה) בעופיכא דמאייה, בכוי אקדימים קלא דנחש, לאתדרקא בהיה קלא דאתה. ואلين איינון תרין נשין, דקהל דנחש אחיד בקהל דלהון, הכלבָא בכלבַתָא, סאובטא בתר סאובטא, זינה בתר זיניה.

ואם תאמר, מה איכפת לנו, אי אחיד קלא בקהל, אי לא אחיד. ווי דהכי מתאבדן בני עולם באלא דעתה. האי קלא דאתה, פד אתערב ואשפתף בהדי קלא דנחש, בשעתה דחיהבת ומרשעת נפקת מגו (ס"א איש) וממשטט באולם, אי ערצה בהני תרין קלין, קלא דנחש, וקהל דאתה, ואתמה אתה ממת בהו, ואינון בה, ובין (ס"א דמתהממת מתבערין רוחה אוילו בהה) דאתה ממת, מתעדין רוחא, ואגליים בהה, עד דמשטטא, וועל במעה דהאי אתה. והאי ינוקא דילידת, פד אמתה ההיא חייבתא, פקידת ליה לההוא רוחא, דאייהו חבורא בישא, קלא דנחש, דמפשפשא בה, ואייה מחייקא בינוקא, עד דאתה ההיא חייבתא,